

TA DÍVKA MU NIKDY NEMŮŽE PATŘIT... TO HO VŠAK NEDOKÁŽE ZASTAVIT.

twisted
GAMES

HRY NA OSTŘÍ NOŽE

ANA HUANG

Twisted Games: Hry na ostří nože

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Ana Huang

Twisted Games: Hry na ostří nože – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

twisted
GAMES

HRY NA OSTRÍ NOŽE

twisted **GAMES**

HRY NA OSTŘÍ NOŽE

Twisted (2)

ANA HUANG

 BARONET

Všem holkám, které řekly:
Seru na prince Krasoně, dejte mi zjizveného rytíře.

Varování

Tento příběh obsahuje explicitní sexuální scény, vulgarismy
a témata, která mohou být pro některé čtenáře citlivá.

Upozornění pro čtenáře

Tento příběh se odehrává v průběhu čtyř let a zahrnuje
několik časových skoků, zejména v části I., aby nás následně
zavedl do současnosti. Některé časové linie se překrývají
s předchozí knihou *Láska na ostří nože*.

Část I. se překrývá s epilogem *Lásky na ostří nože* (minulost);
část II. se odehrává poté (současnost).

Pro lepší pochopení děje se doporučuje přečíst si nejprve
Lásku na ostří nože, ale není to nutné.

Playlist

„Queen“ – Loren Gray

„Castle“ – Halsey

„Arcade“ – Duncan Laurence

„You Should See Me in a Crown“ – Billie Eilish

„Telepatía“ – Kali Uchis**

„Sta“ – Rihanna

„Uncove“ – Zara Larsson

„Secret Love Son“ – Little Mix

„They Don't Know About U“ – One Direction

„Minefields“ – Faouzia & John Legend

„Wildest Dreams“ – Taylor Swift

„Princesses Don't Cry“ – Aviva

„Fairytale“ (Slow Version) – Alexander Rybak

„I Guess I'm in Love“ – Clinton Kane

**Kapitola 18; melodie je důležitější než text.

ČÁST I.

1. KAPITOLA

Bridget

„NAPLÁCEJTE MI! Pane, naplácejte mi!“

Potlačila jsem smích nad výrazem v obličeji svého bodyguarda Bootha, když papoušek Leather začal skřehotat ve své kleci. Jméno papouška říkalo vše, co jste potřebovali vědět o sexuálním životě jeho předchozího majitele, a i když ho většina z nás považovala za zábavného, Booth nikoli. Nesnášel ptáky. Říkal, že mu připomínají obří létající krysy.

„Jednou z nich budou kamarádi,“ zasmála se Emma, ředitelka útulku. „Chudáček Booth.“

Znovu jsem zadržela smích, ale současně jsem ucítila malé bodnutí u srdce. „Nejspíš ne. Booth brzy odjíždí.“

Snažila jsem se na to nemyslet. Booth se mnou byl čtyři roky, ale příští týden nastupoval na otcovskou dovolenou v Eldore, aby mohl být se svou ženou a jejich novorozeným dítětem. Přála jsem mu to, ovšem už teď mi chyběl. Nebyl jen mým osobním strážcem, ale i přítelem, a já jsem jen mohla doufat, že s jeho nástupcem budu mít stejně hezký vztah.

„Ach ano, málem jsem na to zapomněla.“ Emmi-na tvář změkla. Bylo jí něco přes šedesát, měla krátké

prošedivělé vlasy a teplé hnědé oči. „Čeká tě spousta změn, má drahá.“

Věděla, jak moc nesnáším loučení.

V místním útulku pro opuštěná zvířata jsem pracovala jako dobrovolnice už od druhého ročníku na vysoké škole a Emma se stala mou rádkyní i blízkou přítelkyní. Bohužel, i ona se mě však chystala opustit. Zůstávala sice v Hazelburgu, ale rezignovala na funkci ředitelky útulku a odcházela do důchodu, což znamenalo, že už ji nebudu vídat každý týden.

„Jedno z toho by se nemuselo stát,“ řekla jsem jen napůl žertem. „Mohla bys tady zůstat.“

Zavrtěla hlavou. „Vedla jsem útulek skoro deset let a už je čas na novou krev. Na někoho, kdo dokáže vyčistit klece, aniž by ho zlobila záda a kyčle.“

„Od toho jsou tu přece dobrovolníci.“ Ukázala jsem na sebe. Omílala jsem to pořád dokola, ale nemohla jsem si pomoci. Kvůli Emmě, Boothovi a blížící se promoci na Thayerově univerzitě, kde jsem vystudovala mezinárodní vztahy – jak se od princezny očekávalo – jsem měla dost loučení a změn na dalších pět let.

„Ty jsi miláček. Neříkej to ostatním, ale...“ Ztišila hlas do spikleneckého šepotu. „Ty jsi moje nejoblíbenější dobrovolnice. Je vzácné najít někoho, kdo dělá charitativní práci z dobroty svého srdce, a ne proto, že se chce předvádět na kameru.“

Mé tváře se při tom komplimentu zbarvily do růžova. „Já tu práci miluju. Zbožňuju zvířata.“ V tomhle ohledu jsem byla po matce. Byla to jedna z mála věcí, co mi po ní zůstaly.

V jiném životě bych nejspíš byla veterinářkou, ale v tomhle? Moje životní cesta byla nalinkovaná dopředu ještě před mým narozením.

„Byla by z tebe skvělá královna.“ Emma ustoupila

stranou, aby kolem ní mohl projít zaměstnanec s vrtícím se štěnětem. „Opravdu.“

Zasmála jsem se té představě. „Díky, ovšem nemám zájem stát se královnou. A i kdybych měla, šance, že budu mít jednou na hlavě korunu, je zanedbatelná.“

Jakožto princezna z Eldorry, malého evropského království, jsem měla k vládnutí blíž než většina lidí. Rodiče mi zemřeli, když jsem ještě byla dítě – matka při porodu, otec při autonehodě o pár let později – takže jsem byla druhá v pořadí na trůn. Můj bratr Nikolaj, který byl o čtyři roky starší než já, se připravoval na převzetí místa na trůnu po našem dědečkovi už od té doby, co se naučil chodit. A jakmile bude mít Nikolaj děti, budu v nástupnické linii odsunuta o něco dál dozadu, k čemuž jsem neměla žádné výhrady. Toužila jsem být královnou asi tak jako koupat se v kádi s kyselinou.

Emma se zklamaně zamračila. „Ale stejně by ti slušela.“

„Emmo!“ zavolal na ni jeden z ostatních zaměstnanců. „Máme tady problém s kočkami.“

Povzdechla si. „Vždycky jsou to kočky,“ zamumlala. „No nic. Chtěla jsem ti říct o mém odchodu do důchodu dřív, než by ses to dozvěděla od někoho jiného. Budu tady ještě do konce příštího týdne, takže se uvidíme zase v úterý.“

„To je dobře.“ Objala jsem ji na rozloučenou a sledovala, jak odchází pryč, aby se vypořádala s kočičí rvačkou. Bolelo mě při tom na hrudi.

Byla jsem ráda, že mi Emma pověděla o mém odchodu do důchodu až na konci mé směny, jinak by mi to celou dobu leželo v hlavě.

„Jste připravena, Vaše Výsosti?“ zeptal se Booth. Zjevně se chtěl co nejrychleji dostat pryč od papouška.

„Ano, můžeme jít.“

„Ano, můžeme jít!“ zaskřehotal Leather, když jsme odcházeli. „Naplácejte mi!“

Když jsem uviděla Boothovu grimasu, musela jsem se začít smát. „Budete mi chybět a Leatherovi taky.“ Strčila jsem si ruce do kapes kabátu, abych je ochránila před ostrým podzimním chladem. „Povězte mi něco o tom novém bodyguardovi. Jaký je?“

Pod botami mi křúpalo listí, zatímco jsme šli pěšky k mému domu mimo kampus, který byl vzdálený pouhých patnáct minut chůze. Zbožňovala jsem podzim a všechno, co s ním přicházelo – pohodlné oblečení, pestrou paletu zemitých barev na stromech, skořicovou příchut' a vůni kouře ve vzduchu.

V Athenbergu bych se nemohla jet tak procházet po ulici, okamžitě by mě někdo začal pronásledovat. Tohle byla na Thayerově univerzitě jedna z nejlepších věcí. Zdejší studentská populace se pyšnila tolika královskými rodinami a potomky celebrit, že o princezny nebyla nouze. Mohla jsem žít svůj život jako relativně normální studentka.

„Vlastně toho o něm moc nevím,“ přiznal Booth. „Je z agentury.“

Obočí mi vystřelilo nahoru. „Vážně?“

Královská rodina si občas najímala soukromé bezpečnostní kontraktory, aby sloužili po boku královské stráže, ale bylo to poměrně vzácné. Ve svých jednadvaceti letech jsem ještě nikdy neměla takového osobního strážce.

„Měl by být jedním z nejlepších,“ řekl Booth, který si moje překvapení zřejmě vyložil jako pochybnosti. „Bývalý příslušník námořní pěchoty s prvotřídním doporučením a zkušenostmi s ochranou vysoce postavených osob. Údajně je jedním z nejžádanějších profesionálů ve svém oboru.“

„Hmm.“ *Americký osobní strážce. Zajímavé.* „Doufám, že spolu budeme vycházet.“

Pokud spolu dva lidé museli být nonstop, kompatibilita byla nesmírně důležitá. Zнала jsem lidi, kteří si se svými bodyguardy nesedli, a takové pracovní vztahy nikdy neměly dlouhého trvání.

„Jsem si jistý, že ano. S vámi je snadné vycházet, Vaše Výsosti.“

„To říkáte jenom proto, že jsem vaše šéfová.“

Booth se ušklíbl. „Technicky vzato je mým nadřízeným šéf královské gardy.“

Hravě jsem mu pohrozila prstem. „Už zase odmlouváte? Jsem zklamána.“

Začal se smát. Navzdory tomu, že trval na tom, že mě bude oslovovat Vaše Výsosti, jsme si za ta léta zvykli na neformální přátelství, které jsem oceňovala. Přílišná formalita by mě vyčerpávala.

Po zbytek cesty jsme si povídali o Boothově nadcházející otcovské roli a jeho stěhování zpátky do Eldor-ry. Nadýmal se pýchou nad svým ještě nenarozeným dítětem a já jsem se nemohla ubránit nepatrnému bodnutí závisi. Nebyla jsem ještě ani zdaleka připravená na manželství a na děti, ale jednou jsem chtěla mít totéž, co měl Booth se svou ženou.

Lásku. Vášně. *Možnost volby.* Věci, které se nedaly koupit za žádné peníze.

Na mých rtech se objevil ironický úsměv. Kdyby někdo dokázal číst moje myšlenky, bezpochyby by ve mně viděl nevďěčného spratka. Pouhým lusknutím prstů jsem mohla dostat jakoukoli hmotnou věc, po níž jsem zatoužila, a já jsem v duchu fňukala kvůli lásce.

Jenže lidi byli lidi bez ohledu na titul a některé touhy byly univerzální. Bohužel, o schopnosti naplnit je se nedalo říct totéž.

Možná se jednoho dne zamiluju do prince, ze kterého se posadím na zadek, ale silně jsem o tom pochybovala. S největší pravděpodobností skončím v nudném, společensky přijatelném manželství s nudným, společensky přijatelným mužem, který bude provozovat sex pouze v misionářské pozici, a každý rok budeme trávit dovolenou na těch stejných místech.

Odsunula jsem takové depresivní myšlenky stranou. Ještě jsem před sebou měla dlouhou cestu, než budu vůbec chtít pomýšlet na manželství.

Můj dům se objevil na dohled a já jsem upřela zrak na neznámé černé BMW, které stálo na příjezdové cestě. Předpokládala jsem, že patří mému novému bodyguardovi.

„Je tady brzy.“ Booth překvapeně povytáhl obočí. „Měl dorazit až v pět.“

„Řekla bych, že dochvilnost je dobré znamení.“ Ačkoli chodit o půl hodiny dřív bylo přehnané.

Dveře auta se otevřely a na příjezdovou cestu se vyhoupla velká černá bota. O vteřinu později se z předního sedadla zvedl ten největší muž, jakého jsem kdy viděla, a mně vyschlo v krku.

Svatá prostoto.

Můj nový osobní strážce musel měřit přinejmenším sto devadesát pět centimetrů, a každý centimetr čtvereční jeho silného těla pokrývaly napěchované svaly. Polodlouhé černé vlasy mu dosahovaly na límec a spadaly do pronikavých šedých očí a nohy měl tak dlouhé, že vzdálenost mezi námi překonal v pouhých třech krocích.

Na někoho tak obrovského se pohyboval překvapivě tiše a nenápadně. Kdybych se na něho nedívala, vůbec bych si nevšimla, že se k nám blíží.

Zastavil se přede mnou a já jsem si uvědomila, že se

moje tělo automaticky naklonilo o centimetr dopředu, neschopné odolat jeho gravitačnímu působení. Zároveň jsem pocítila překvapivé pokušení sáhnout si rukou na jeho husté, tmavé lokny. Většina veteránů si udržovala krátký vojenský střih i po odchodu ze služby, ale on k nim očividně nepatřil.

„Rhys Larsen.“ Jeho hluboký, chraplavý hlas na mě zapůsobil jako sametové pohlázení. Teď, když stál úplně blízko, jsem si všimla tenké jizvy nad levým obočím, která dodávala jeho temné kráse trochu hrozivý nádech. Na tvářích měl několikadenní strniště a z každého rukávu košile mu vykukoval kousek tetování.

Byl pravým opakem těch uhlazených, hladce oholených týpků, kteří se kolem mě obvykle točili, a přesto jsem v břiše pocítila roj motýlů.

Byla jsem z toho tak vyvedená z míry, že jsem mu zapoměla odpovědět, dokud Booth zlehka nezakašlal.

„Já jsem Bridget. Ráda vás poznávám.“ Doufala jsem, že si ani jeden z mužů nevšiml ruměnce, který mi polil tváře.

Titul princezny jsem záměrně vynechala. Pro takové příležitosti mi to připadalo příliš snobské.

Všimla jsem si však, že mě Rhys neoslovil *Vaše Výsosti*, jako to dělal Booth. Nevadilo mi to – už léta jsem se snažila přimět Bootha, aby mě oslovoval křestním jménem – ale bylo to další znamení, že se můj nový osobní strážce vůbec nebude podobat tomu starému.

„Musíte se přestěhovat.“

Zamrkala jsem. „Co prosím?“

„Váš dům.“ Rhys ukázal hlavou na můj prostorný, ale útulný příbytek se dvěma ložnicemi. „Z bezpečnostního hlediska je to doslova noční můra. Nemám tušení, kdo vám něco takového odsouhlasil, ale teď se budete muset přestěhovat.“

Motýli v mém břiše se usadili.

Znali jsme se teprve dvě minuty, a on už mi rozkazo-
val, jako by byl můj šéf. *Kdo si myslí, že je?* „Bydlím
tady už dva roky. Nikdy jsem neměla žádný problém.“

„Všechno je jednou poprvé.“

„Já se nikam stěhovat nebudu.“ Zdůraznila jsem svá
slova s nebývalou ostroostí, kterou jsem používala jen
zřídkakdy, ale Rhysův povýšený tón mi lezl na nervy.

Veškerá přitažlivost, již jsem k němu zpočátku cíti-
la, se rozpadla na prach. Myslím, že se jednalo o nej-
rychlejší obrat o sto osmdesát stupňů v historii mého
seznamování s opačným pohlavím.

Ne že by z toho mohlo něco být. Koneckonců, byl
to můj bodyguard. Ale bylo by docela hezké mít vedle
sebe atraktivního chlapa, aniž bych měla sto chutí vy-
střelit ho na měsíc.

Muži. Jakmile otevřeli pusy, první skvělý dojem byl
pryč.

„Jste bezpečnostní expert,“ dodala jsem chladně.
„Tak to nějak vymyslete.“

Rhys na mě shlížel zpoza svého hustého, tmavého
obočí. Nepamatovala jsem si, kdy na mě někdo napo-
sledy takhle zíral.

„Ano, *Vaše Výsosti*.“ Dal důraz na poslední dvě slo-
va, jako by se chtěl vysmívat mému titulu, a v mém
nitru se probudilo spravedlivé rozhořčení.

Otevřela jsem ústa, abych mu odpověděla. Neměla
jsem tušení, co řeknu, protože nebyl vyloženě nezdvo-
řilý, nicméně Booth mi skočil do řeči dřív, než jsem
stačila říct něco, čeho bych později mohla litovat.

„Co kdybychom šli dovnitř? Zdá se, že každou chví-
li začne pršet,“ pronesl rychle.

Oba jsme s Rhysem vzhledli. Nad našimi hlavami se
rozprostírala jasně modrá obloha.

Booth si odkašlal. „Člověk nikdy neví. Na dnešek hlásili dešťové přeháňky,“ zamumlal. „Račte, Vaše Výsosti.“

Do domu jsme vstoupili mlčky.

Sundala jsem si kabát a pověsila ho na mosazný věšák u dveří. Pak jsem se znovu pokusila o zdvořilost. „Chtěl byste něco k pití?“

Ještě pořád ve mně hlodalo podráždění, ale nesnášela jsem konfrontace a nechtěla jsem, aby vztah s mým novým bodyguardem začal špatně.

„Ne.“ Rhys si prohlížel obývací pokoj, který jsem sladila do tónů krémové a nefritově zelené barvy. Dvakrát do měsíce sem docházela paní na úklid, avšak většinu času jsem si udržovala pořádek sama.

„Co kdybychom se teď trochu lépe seznámili?“ nadhodil Booth žoviálním, příliš hlasitým tónem. „Vaše Výsosti, mohla byste si s Rhysem třeba promluvit o svých potřebách, očekáváních, rozvrhu...“

„Výborný nápad.“ Vykouzčila jsem na tváři napjatý úsměv a pokynula Rhysovi směrem k pohovce. „Posaďte se, prosím.“

Následujících pětadvaceti minut jsme probírali především logistické záležitosti. Booth zůstane mým osobním strážcem až do pondělí, zatímco Rhys bude po celou dobu s námi, aby si udělal obrázek, jak věci fungují.

„Tohle všechno se zdá být v pořádku.“ Rhys zavřel složku obsahující podrobný rozpis mých přednášek a týdenního rozvrhu, nadcházejících veřejných akcí a plánovaných cest. „Dovolte mi být upřímný, princezno Bridget. Nejste prvním ani posledním členem královské rodiny, kterého jsem střežil a budu střežit. Pro Harper Security pracuju už pět let a žádnému klientovi se nikdy nic nestalo, když byl pod mou ochranou. Chcete vědět proč?“

„Nechte mě hádat. Váš oslnivý šarm omráčil všechny potenciální útočníky natolik, že se dobrovolně vzdali,“ ucedila jsem.

Booth vyprskl, což se rychle snažil zamaskovat kašlem.

Rhysovy koutky úst se ani nezachvěly. *Samozřejmě že ne*. Nebyla jsem nijak třeskutě vtipná, měla jsem však pocit, že najít vodopád na Sahaře by bylo snazší než vydolovat úsměv z toho velkého, nabušeného těla.

„Důvody jsou dva,“ prohlásil Rhys klidným hlasem, jako bych předtím nic neřekla. „Zprvu, zásadně se nijak nezapojuju do osobního života svých klientů. Jsem tu, abych vás ochránil před fyzickým nebezpečím, a to je vše. Nejsem tu proto, abych byl vaším přítelem, důvěrníkem nebo čímkoli jiným. Tím je zaručeno, že můj úsudek zůstane nezávislý. Zadrugé, moji klienti musí pochopit způsob, jak věci musí fungovat, pokud mají zůstat v bezpečí.“

„A to je jak?“ Můj zdvořilý úsměv v sobě nesl náznak varování, který Rhys buď nevnímal, nebo ignoreval.

„Dělají, co jim řeknu, pokud to souvisí s bezpečností.“ Rhys na mě upřel svoje šedé oči. Bylo to jako zírat do nepoddajné ocelové zdi. „Rozumíte, Vaše Výsosti?“

V tom okamžiku jsem zapomněla na lásku a na vášeň. Ze všeho nejvíc jsem si přála dát mu pár facek, aby z jeho tváře zmizel ten arogantní výraz. A pak bych ho nakopla do toho nejdražšího klenotu v jeho rozkroku, když už jsem byla v ráži.

Sedla jsem si na ruce a počítala do tří, než mu odpovím.

Když jsem znovu promluvila, můj hlas byl tak ledový, že Antarktida ve srovnání s ním byla plážovým rájem. „Ano.“ Zářivě jsem se usmála. „Naštěstí pro nás

oba, pane Larsene, nemám zájem být vaší kamarádkou, důvěrnicí ani ,čímkoli jiným‘.“

Na druhou část jeho prohlášení jsem se ani neobtěžovala reagovat – tu o tom, že udělám, co mi řekne. Nebyla jsem idiot. Vždycky jsem dbala na Boothovy rady ohledně bezpečnosti, ale zatraceně, nehodlala jsem podporovat Rhysovo nafoukané sebevědomí.

„Dobře.“ Rhys vstal. Lezlo mi na nervy, jak byl vysoký. Jeho přítomnost zastínila všechno ostatní v okolí, byl jedinou věcí, na kterou jsem se dokázala soustředit. „Než se dohodneme na dalším postupu, musím si pořádně prohlédnout dům. Bude nezbytné upgradovat váš bezpečnostní systém. Současný alarm by dokázal vyřadit z provozu každý teenager s přístupem k návodům na YouTube.“ Střelil po mně nesouhlasným pohledem, než zmizel v kuchyni.

Spadla mi čelist. „On... vy...“, vykoktala jsem. Nebyla jsem schopná slova, což u mě bylo nezvyklé. „Nikdy!“ Obrátila jsem se k Boothovi, který se snažil splynout s obřím květináčem u vchodových dveří. „Vy neodcházíte. Zakazuju vám to.“

Tenhle člověk se v žádném případě nemohl stát mým osobním strážcem. Zavraždila bych ho a moje uklízečka by mě zavraždila za to, že jsem jí ušpinila koberec krví.

„To bude určitě jen tréma z prvního dne.“ Booth se tvářil stejně nejistě, jako zněl. „Po, ehm, přechodném období si spolu jistě budete rozumět, Vaše Výsosti.“

Možná... pokud ovšem z přechodného období vyvážneme živí.

„Máte pravdu.“ Přitiskla jsem si prsty na spánky a zhluboka se nadechla. To zvládnu. Jsem zvyklá na obtížné lidi a umím se s nimi vypořádat. Například můj bratranec Andreas byl ztělesněním ďábla a jeden

britský lord se mě jednou pokusil osahávat pod stolem na monackém Plesu růží a přestal až poté, co jsem mu „omylem“ zabodla vidličku do ruky.

Co byl jeden neurvalý bodyguard ve srovnání s otravnými aristokraty, vlezlými novináři a ďábelskými rodinnými příslušníky?

Rhys se vrátil. A překvápko! Pořád se mračil.

„Zjistil jsem celkem šest bezpečnostních slabín, které musíme neprodleně vyřešit,“ oznámil. „Pojďme začít s číslem jedna: okna.“

„Jaká okna?“ *Zůstaň v klidu. Nerozčiluj se.*

„Všechna.“

Booth si zakryl obličej rukama, zatímco já jsem uvažovala, jestli by mi sponka do vlasů posloužila jako vražedná zbraň.

Rhys anebo já z přechodného období *rozhodně* nevyvázneme živí.

2. KAPITOLA

Rhys

PRINCEZNA BRIDGET VON ASCHEBERG z Eldorrry bude moje smrt. Když ne doslovná smrt, tak rozhodně konec mé trpělivosti a zdravého rozumu. Tím jsem si byl jistý, a to jsem pro ni pracoval teprve druhý týden.

Nikdy jsem neměl klienta, který by mě dokázal rozzuřit stejně jako ona. Jistě, byla krásná (což není v mé pozici ta nejlepší věc) a okouzlující (pro všechny kromě mě), ale chovala se jako královská osina v zadku. Když jsem řekl „doprava“, šla doleva; když jsem řekl „musíte pryč“, zůstala. Trvala na tom, že se bude i nadále zúčastňovat všelijakých akcí s hromadou lidí, aniž bych mohl s předstihem zajistit její ochranu, a moje obavy o její bezpečnost považovala za bezpředmětné.

Bridget tvrdila, že takhle to fungovalo s Boothem a všechno bylo v nejlepším pořádku. Já jsem jí na to říkal, že nejsem Booth, takže je mi fuk, co dělala nebo nedělala, když byla s ním. Teď jsem to tady vedl já.

Snášela to špatně, ale mně to bylo jedno. Nebyl jsem tu, abych získal titul Mistr sympatií. Mým úkolem tady bylo, aby zůstala naživu.

A dnes večer „tady“ znamenalo nejnavštěvovanější bar v Hazelburgu. Půlka Thayeru přišla do Krypty

na páteční drinky za poloviční cenu a bar byl nacpaný k prasknutí.

Hlasitá hudba, hlasití lidé. Můj nejméně oblíbený druh místa, zatímco pro Bridget evidentně jeden z nejoblíbenějších vzhledem k tomu, jak vehementně trvala na tom, že sem rozhodně musí jít.

„Takže.“ Její zrzavá kamarádka Jules si mě prohlížela přes okraj skleničky. „Vy jste prý bývalý mariňák?“

„Ano.“ Nenechal jsem se zmást jejím koketním tónem protřelé královny večírků. Jakmile jsem převzal tuhle práci, prověřil jsem si všechny Bridgetiny přátele a věděl jsem, že Jules Abroseová je nebezpečnější, než se zdálo. Ale pro Bridget nepředstavovala žádnou hrozbu, takže jsem se jí nezmínil o tom, co dělala v Ohio. To nebyla moje starost.

„Já miluju vojáky,“ zavrňela.

„Je to *bývalý* voják, Jules.“ Bridget dopila skleničku a ani se na mě nepodívala. „A kromě toho je pro tebe moc starý.“

To byla jedna z mála věcí, ve kterých jsem s ní souhlasil. Bylo mi teprve jednatřicet, takže jsem v žádném případě nebyl starý, ale ve svém životě už jsem byl svědkem tolika svinstev, že jsem si tak připadal. A obzvlášť ve srovnání s čerstvými absolventkami vysoké školy, které ještě neměly ani první opravdovou práci.

Já jsem nikdy nebyl naivní, ani jako dítě. Vyrůstal jsem ve špíně a chladu.

Bridget oproti tomu vypadala jako princezna z pohádky, kterou taky skutečně byla. Velké modré oči a svěží růžové rty v srdcovitém obličejí, dokonalá alabastrová plet', zlaté vlasy, které jí ve volných vlnách spadaly na záda. Černý top odhaloval jemnou kůži na ramenou a v uších se jí třpytily drobné diamanty.

Mladá, bohatá a vznešená. Ve všech ohledech můj pravý opak.

„To nevadí. Mám ráda starší muže.“ Jules se na mě usmála ještě zářivěji. „A vy jste zatraceně sexy.“

Neopětoval jsem její úsměv. Nebyl jsem tak hloupý, abych se zapletl s kamarádkou své klientky. Už tak jsem měl plné ruce práce s Bridget.

Obrazně řečeno.

„Nechte ho na pokoji,“ zasmála se Stella. *Hlavní obor komunikační studia, vedlejší módní návrhářství. Dcera právníka zabývajícího se životním prostředím a šéfký kanceláře státního tajemníka. Hvězda sociálních sítí.* V duchu jsem si odškrtával všechny věci, které jsem o ní věděl, zatímco ona si vyfotila svůj koktejl, než se poprvé napila. „Najdi si někoho ve svém věku.“

„Kluci v mém věku jsou nudní. Vím to, už jsem jich vyzkoušela mraky.“ Jules šťouchla do Avy, poslední ze skupinky Bridgetiných blízkých kamarádek. Když jsem nepočítal pár Julesiných nepatřičných komentářů, byly to slušné holky. Rozhodně lepší než kamarádky jedné hollywoodské hvězdičky, kterou jsem hlídal mučivě dlouhé tři měsíce. Za tu dobu jsem viděl tolik „náhodného“ obnažování genitálií, že mi to bohatě vystačí až do konce života. „Když už je řeč o starších mužích, kdepak máš svého miláčka?“

Ava zrudla. „Nemohl přijít. Má konferenční hovor s obchodními partnery z Japonska.“

„Však on to nějak zvládne,“ odušila Jules. „Nebo ty vážně věříš tomu, že tě nechá samotnou v baru, obklopenou opilými, nadržnými studenty? Vlastně mě překvapuje, že tady ještě... Ach, my o vlku. Tady ho máme.“

Sledoval jsem její pohled k místu, kde si vysoký, tmavovlasý muž razil cestu mezi zmíněnými opilými a nadržnými vysokoškoláky.

Zelené oči, na míru šitý značkový oblek a ledový výraz, vedle něhož by zmrzlá tundra v Grónsku vypadala jako tropické ostrovy.

Alex Volkov.

Znal jsem to jméno i jeho pověst, i když jsem se s ním nikdy nesetkal osobně. V jistých kruzích byl legendou.

Alex, de facto generální ředitel největší developer-ské společnosti v zemi, měl dostatek konexí a vyděračského materiálu k tomu, aby dokázal zničit polovinu Kongresu plus pět set nejvýznamnějších amerických korporací.

Nedůvěřoval jsem mu, ale chodil s jednou z Bridgetiných nejlepších kamarádek, což znamenalo, že jeho přítomnost byla nevyhnutelná.

Když ho Ava uviděla, její tvář se rozzářila. „Alexi! Myslela jsem, že máš pracovní povinnosti.“

„Podařilo se mi skončit dřív, tak jsem si říkal, že se zastavím.“ Dotkl se svými rty jejích.

„Miluju, když mám pravdu, což je skoro vždycky.“ Jules obdařila Alexe pobaveným pohledem. „Alex Volkov ve studentském baru? Nikdy by mě nenapadlo, že se něčeho takovýho dožiju.“

Ignoroval ji.

Decentní R&B znějící až dosud v místnosti mezi tím vystřídal remix skladby nejnovějšího hitu z rádia a bar začal šilet. Jules se Stellou okamžitě vyskočily ze svých míst, aby se vydaly na taneční parket, a Bridget je následovala, zatímco Ava zůstala na místě.

„Užijte si to. Já zůstanu tady.“ Zívla. „Jsem trochu unavená.“

Jules se zatvářila zděšeně. „Vždyť je teprve jedenáct!“ Otočila se ke mně. „Rhysi, zatancujte si s námi. Přece se na ty dva nebudete dívat.“ Ukázala na Avu

přitisknutou k Alexovi, který ovinul paži kolem jejích ramen. Ava se ušklíbala; Alex ani nehnul brvou. I bloky ledu by dokázaly projevit víc emocí než on.

Zůstal jsem sedět. „Já netančím.“

„Vy netančíte. Alex nezpívá. S váma je teda zába-
va,“ zabručela Jules. „Bridge, udělej s tím něco.“

Bridget se na mě krátce podívala a pak odvrátila zrak. „Je tady pracovně. No tak, copak ti nestačíme já se Stellou?“

Jules si dotčeně povzdechla. „Asi jo. Co nadělám.“

Bridget vytáhla kamarádky na parket. „Jde se na to.“

Nikoho nepřekvapilo, když to Ava s Alexem br-
zy poté zabalili. Zůstal jsem u stolu sedět sám, napůl
jsem sledoval dívky na parketu a napůl zbytek baru.
Alespoň jsem se snažil. Můj pohled neustále bloudil
k Bridget, mnohem častěji, než bych si přál. A nejen
proto, že byla mou klientkou.

Jakmile mi Christian řekl o mé nové pracovní pozici,
okamžitě jsem věděl, že s ní budou problémy. Oznámil
mi to jako hotovou věc, protože Christian Harper se
zabýval rozkazy, ne žádostmi. Ale znali jsme se nato-
lik dobře, že jsem ten úkol mohl odmítnout, kdybych
chtěl – a já jsem opravdu chtěl. Já a hlídat princeznu
z Eldorrey? S něčím takovým jsem nechtěl mít nic spo-
lečného. Nejhorší nápad na světě v dějinách špatných
nápadů.

Jenže pak jsem se podíval na fotografii Bridget
a v jejích očích jsem uviděl něco, co mě zaujalo. Mož-
ná to byl náznak osamělosti nebo zranitelnosti, kterou
se snažila skrývat. Ať už to bylo cokoli, stačilo to k to-
mu, abych souhlasil, třebaže neochotně.

A teď jsem byl tady, přilepený na svou svěřenkyni,
která mě nesnášela, a totéž platilo i obráceně.

Seš zatracenej idiot, Larsene.

Ale jakkoli mě Bridget štvála, musel jsem si přiznat, že se mi líbí vidět ji tak šťastnou jako dnes večer. Velký úsměv, rozzářený obličej, oči jiskřící smíchem a uličnictvím. Žádná osamělost jako na té fotce, kterou mi ukázal Christian.

Vyhazovala rukama do vzduchu a pohupovala se v bocích do rytmu a můj pohled spočinul na hladké kůži jejích dlouhých nohou, než jsem ho se stisknutou čelistí odtrhl.

Už jsem hlídal spoustu krásných žen, ale když jsem Bridget poprvé uviděl na vlastní oči, moje reakce byla jiná než kdykoli předtím. Krev se mi rozproudila, můj pták ztvrdl a ruce mě svědily touhou zkusit, jaký by to byl pocit obtočit si její zlaté vlasy kolem zápěstí. Bylo to niterné a tak nečekané, že jsem tu práci málem vzdal ještě předtím, než jsem vůbec začal, protože toužit po klientce nemohlo skončit ničím jiným než katastrofou.

Ale nakonec zvítězila moje hrdost a já jsem zůstal. Jen jsem doufal, že toho nebudu litovat.

Jules se Stellou něco řekly Bridget, která přikývla. Pak zmizely, jak jsem se domníval, na toaletu. Byly pryč pouhé dvě minuty, když se objevil ten spratek v růžové polokošili a s odhodlaným výrazem se přiblížil k Bridget.

Pocítil jsem napětí v ramenou.

Zvedl jsem se ze židle právě ve chvíli, kdy spratek přistoupil k Bridget a něco jí pošeptal do ucha. Zavrtěla hlavou, ale on nešel pryč.

V žaludku mi začalo narůstat cosi temného. Jestli jsem něco nesnášel, pak to byli muži, kteří nedokázali pochopit jednoznačné odmítnutí.

Spratek se napřáhl po Bridget. Odtáhla ruku dřív, než se jí mohl dotknout. Znovu mu něco řekla, ten-

tokrát ostřeji. Jeho obličej se zkrivil do ošklivého úšklebku. Ještě jednou se jí pokusil dotknout, avšak v tom okamžiku už jsem mezi ně vstoupil.

„Nějaký problém?“ Zadíval jsem se na něj.

Spratek vypadal jako někdo, kdo nebyl zvyklý říkat ne tatínkovým penězům. Buďto byl příliš hloupý anebo příliš arogantní na to, aby si uvědomil, že mě dělí pouhé dvě vteřiny od toho, abych mu upravit obličej tak důkladně, že by ho nedal dohromady ani ten nejlepší plastický chirurg v zemi.

„Žádný problém. Jen jsem ji požádal o tanec.“ Spratek se na mě podíval, jako by si mě chtěl podat.

Rozhodně hloupý nápad.

„Ale já s tebou nechci tančit.“ Bridget mě obešla a zpražila spratka pohledem. „Už jsem ti to říkala dvakrát. Nenuť mě, abych ti to musela zopakovat potřetí. Nebude se ti líbit, co se potom stane.“

Byly chvíle, kdy jsem zapomínal, že je Bridget princezna. Jako třeba když si ve sprše falešně zpívala a myslela si, že ji neslyším. Nebo když se celou noc učila u kuchyňského stolu.

Teď to však nebyl jeden z těch okamžiků. Z každého jejího póru vyzařovala královská majestátnost a já jsem měl co dělat, abych potlačil ohromený úsměv.

Spratek se pořád škaredě mračil, byli jsme však v přesile a on si to uvědomoval. Obrátil se k odchodu, šoural se pryč a zamumlal si přitom pod nos: „Debilní kurva.“

Soudě podle toho, jak Bridget zrůžověly tváře, ho musela slyšet. Naneštěstí pro něj jsem to slyšel i já.

Neušel ještě ani dva metry, když jsem ho popadl tak hrubě, že zavřískal. Stačilo by jedno strategické otočení zápěstím a mohl jsem mu zlomit ruku, ale nechtěl jsem způsobit scénu, takže měl štěstí.

Prozatím.

„Cos to řekl?“ Do hlasu mi pronikla nebezpečná břitkost.

Bridget a já jsme nebyli nejlepšími přáteli, ale to neznamenal, že někomu dovolím, aby jí nadával. Rozhodně ne, dokud já budu jejím osobním strážcem.

Byla to otázka principu a základní lidské slušnosti.

„Nic.“ Spratkův mrňavý mozek konečně začínal chápat a jeho tvář zrudla panikou.

„Mně to nepřipadalo jako nic.“ Zesílil jsem sevření a on zakňučel bolestí. „Myslím, že jsi použil hodně sprosté slovo, abys urazil tady dámu.“ Další stisk, další zakňučení. „A myslím, že by ses měl omluvit. Než celá situace eskaluje. Souhlasíš se mnou?“

Nemusel jsem mu vysvětloval, co znamená eskalace.

„Omlouvám se,“ zamumlal spratek směrem k Bridget, která na něj zírala s ledovým klidem ve tváři. Nic mu na to neřekla.

„Neslyšel jsem tě,“ zavrčel jsem.

Spratkovi se v očích zablesklo nenávistí, měl však alespoň tolik rozumu, aby nepokoušel své štěstí. „Omlouvám se,“ pronesl o něco hlasitěji.

„Za co?“

„Že jsem tě nazval...“ Střelil po mně bojácným pohledem. „Že jsem ti nadával.“

„A?“ pobídl jsem ho.

Jeho čelo se zmateně svraštilo.

V mém úsměvu bylo víc hrozby než pobavení. „Řekni: ‚Omlouvám se za to, že jsem impotentní idiot, který neví, co je to respekt k ženám.‘“

Zdálo se mi, že slyším, jak se Bridget dusí smíchy, ale byl jsem příliš soustředěný na spratka, než abych tomu věnoval pozornost. Tvářil se, jako by se chystal použít volnou ruku, aby mi dal pěstí, a já jsem si skoro přál,

aby to udělal. Bylo by zábavné sledovat ho, jak se mi snaží dosáhnout na obličej. Převyšoval jsem ho o dobrých dvacet centimetrů, a navíc měl ruce jako pastelky.

„Omlouvám se za to, že jsem impotentní idiot, který neví, co je to respekt k ženám.“ Rozhořčení se z něj valilo ve vlnách.

„Přijímáš jeho omluvu?“ zeptal jsem se Bridget. „Jestli ne, můžu ho vzít ven.“

Spratek zbledl.

Bridget naklonila hlavu a tvářila se zamyšleně. Znovu jsem se musel v duchu smát. *Je vážně dobrá.*

„Asi jo,“ protáhla nakonec znučeně, jako by mu prokazovala obrovskou laskavost. „Nemá cenu plýtvat naším časem na někoho tak bezvýznamného.“

Bavil jsem se tak dobře, že můj vztek ze spratkovy předchozího komentáře částečně vyprchal. „Máš štěstí.“ Pustil jsem ho. „Ale jestli tě ještě někdy uvidím obtěžovat ji nebo nějakou jinou ženu...“ Ztišil jsem hlas. „Možná by ses měl preventivně naučit, jak všechno dělat levou rukou, protože tu pravou budeš mít vyřazenou z provozu. Natrvalo. A teď vypadni.“

Nemusel jsem mu to říkat dvakrát. Spratek utíkal, až jsme z něho viděli jenom růžovou skvrnu u východu.

Spánembohem.

„Děkuju,“ řekla Bridget. „Oceňuju, jak jste se s ním vypořádal. Jenom mě šťve, že musel zasáhnout někdo jiný, než mu to došlo. Copak jsem mu to neřekla dost jasně?“ Podrážděně nakrčila obočí.

„Někteří lidi jsou idioti a někteří lidi jsou kreténi.“ Ustoupil jsem stranou, abych nechal projít skupinku rozesmátých hostů. „A vám se bohužel stalo, že jste dnes večer narazila na někoho, kdo je obojí.“

To jí na tváři vykouzlilo malý úsměv. „Pane Larse-ne, zdá se, že spolu právě vedeme zdvořilý rozhovor.“

„Skutečně? Mohl by někdo zkontrolovat, jaké je v pekle počasí?“ odušil jsem.

Ted' už se Bridget usmívala doširoka a já jsem při tom pohledu pocítil něco zvláštního v břiše.

„Co takhle něco k pití?“ Naklonila hlavu směrem k baru. „Zvu vás.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Jsem ve službě a alkohol nepiju.“

Zatvářila se překvapeně. „Nikdy?“

„Nikdy.“ Žádné drogy, žádný alkohol, žádné cigarety. Viděl jsem, jakou spoušť dokázaly způsobit, a neměl jsem zájem stát se dalším číslem ze statistiky. „To není nic pro mě.“

Bridgetin výraz mi prozradil, že tuší, že je za tím něco víc. Ale nevyptávala se, což jsem ocenil. Někteří lidé byli zatraceně zvědaví.

„Promiň, že nám to trvalo tak dlouho!“ Jules se vrátila se Stellou v závěsu. „Ta fronta před záchodem byla neskutečná.“ Bloudila očima mezi mnou a Bridget. „Všechno v pořádku?“

„Jasně. Pan Larsen mi mezitím dělal společnost.“ Bridget ani nehnula brvou.

„Vážně?“ Jules povytáhla obočí. „To od něho bylo milé.“

Ani Bridget, ani já jsme jí na to neskočili.

„Uklidni se, Jul,“ zaslechl jsem Stellu. Poté, co jsem vyřešil situaci se spratkem a její kamarádky byly zase zpátky, jsem se vrátil ke stolu. „Je to jeho práce, aby se o ni postaral.“

To máš sakra pravdu. Byla to moje práce a Bridget byla moje klientka. Nic víc, nic méně.

Bridget se na mě podívala a naše pohledy se na zloemek vteřiny spojily, než se odvrátila.

Pod stolem jsem zaťal ruce do pěstí.

Jistě, přitahovala mě. Byla krásná a chytrá a celkově mimořádná. *Samozřejmě* že mě přitahovala. Ale to neznamenal, že bych měl v úmyslu podle toho jednat.

Za těch pět let, co jsem pracoval jako osobní strážce, jsem ani jednou nepřekročil hranice profesionálního chování.

A nehodlal jsem s tím začít ani teď.

3. KAPITOLA

Bridget

JEDNOU Z NEJHORŠÍCH VĚCÍ NA TOM mít celodenní ochranku byl fakt, že člověk musel žít se svým body-guardem. S Boothem jsem to nevnímala jako problém, protože jsme spolu dobře vycházeli, ale žít v těsné blízkosti Rhyse mě znervózňovalo.

Najednou se mi můj dům zdál příliš malý a všude, kam jsem se podívala, byl Rhys.

Popíjel kávu v kuchyni. Vycházel ze sprchy. Cvičil na zadním dvorku, až se mu svaly napínaly a jeho kůže se leskla potem.

Všechno mi to připadalo podivně důvěrné způsobem, jaký jsem s Boothem necítila, a ani trochu se mi to nelíbilo.

„Není vám v tom oblečení vedro?“ zeptala jsem se Rhyse jednoho nezvykle teplého dne, když jsem ho viděla dělat kliky.

Ačkoli už nastal podzim, venkovní teploty se pohybovaly kolem dvaceti stupňů a víc, a navzdory lehkým bavlněným šatům a ledově studené limonádě v ruce mi po krku stékal potůček potu.

Rhys se musel v černých šortkách a tričku potit jako blázen.

„Snažíte se mě přimět, abych si sundal tričko?“ Dál dělal kliky a nezněl ani trochu zadýchaně.

Polilo mě horko, které nemělo nic společného s počasím. „To by se vám líbilo.“ Nebyla to zrovna nejchytřejší odpověď, ale nic jiného mě v tu chvíli nenapadlo.

Upřímně, hrozně ráda bych viděla Rhyse bez trička. Ne že bych byla tak moc zvědavá na jeho břišní svaly – které bezpochyby musely vypadat fantasticky, stejně jako všechno ostatní na jeho těle – ale spíš proto, že se zdál být tak odhodlaný nikdy si to tričko nesundat. Dokonce i když vyšel z koupelny po sprše, vždycky byl úplně oblečený.

Možná by mu bylo prostě nepříjemné být svlečený do půl těla před svou klientkou, ale měla jsem pocit, že Rhys Larsen není stydlivý. Muselo za tím být něco jiného. Možná nějaké trapné tetování nebo kožní nemoc.

Rhys dokončil kliky a přesunul se k posilovací hrazdě. „Budete na mě dál zírat, nebo potřebujete s něčím pomoci, princezno?“

Zrudla jsem ještě víc. „Já na vás nezírám. Jenom tajně doufám, že na tom slunci dostanete úpal. A jestli se to stane, nebudu vám pomáhat. Musím... si přečíst knihu.“

Dobrý bože, co jsem to blábolila? Nedávalo to smysl ani mně samotné.

Po společné chvilce soudržnosti v Kryptě před dvěma týdny jsme se s Rhysem vrátili k našemu starému schématu soužití. Troulili jsme jeden před druhým sarkastické a přídrzlé poznámky, což mě upřímně řečeno moc nebavilo, protože jsem nebyla ten typ drzé holky.

Koutky Rhysových úst se zkroutily nahoru, ale okamžitě úsměv potlačil. „To je dobré vědět.“

Ted' už jsem musela být rudá jako řepa, ale bojovně jsem zvedla bradu a vrátila se do domu s takovou důstojností, jaké jsem byla schopná.

Ať se tam klidně peče. Doufala jsem, že doopravdy chytne ten úpal. Možná by pak neměl dost energie na to, aby se choval jako kretén.

To se bohužel nestalo, zjevně mu ještě pořád zbývala spousta energie na to, aby se choval jako blb.

„Tak jaká je ta kniha?“ zeptal se, když dokončil cvičení a vrátil se do obýváku. Těsně předtím jsem popadla nejbližší knihu, která byla po ruce.

„Strhující.“ Snažila jsem se soustředit na stránku místo na propocené tričko přilepené k jeho trupu.

Rozhodně šest buchet. Možná dokonce osm. Ne, že bych to počítala.

„Vypadá to tak.“ Rhys se tvářil netečně, avšak v jeho hlase jsem slyšela posměšný tón. Vydal se do koupelny, a aniž by se ohlédl, podotkl: „Mimochodem, ta kniha je vzhůru nohama, princezno.“

Zaklapla jsem knihu a cítila, jak zase rudnu.

Bože, ten chlap byl nesnesitelný. Gentleman by na něco takového nepoukazoval, jenže Rhys Larsen nebyl žádný gentleman. Byl prokletím mé existence.

Bohužel jsem byla jediná, kdo si to myslel. Všichni ostatní považovali jeho nevrlost za okouzující, včetně mých kamarádek i lidí z útulku, takže jsem si ani nemohla nikomu postěžovat.

„Tak jak to jde s tvým novým bodyguardem?“ šeptala mi Wendy, jedna z dlouholetých dobrovolnic v útulku. Vrhla pohled do rohu, kde seděl Rhys a vypadal jako strnulá, svalnatá socha s tetováním. „Je tak tichý, ale hrozně sexy.“

„To se ti jenom zdá, protože ty s ním nemusíš žít.“

Bylo to dva dny po tom debaklu s knihou vzhůru no-

hama a s Rhysem jsme od té doby spolu nevyměnili žádná slova kromě *dobré ráno* a *dobrou noc*.

Nevadilo mi to. Bylo snazší předstírat, že neexistuje.

Wendy se zasmála. „Ráda si to s tebou prohodím. Moje spolubydlící si pořád ohřívá v mikrovlnce ryby a zasmradí tím celou kuchyň, a navíc vůbec nevypadá jako ten tvůj bodyguard.“ Utáhla si culík a vstala. „No nic, musím vyrazit na studijní skupinu. Máš všechno, co potřebuješ?“

Přikývla jsem. Wendinu směnu jsem přebírala už tolikrát, že to pro mě byla rutina.

Když odešla, rozhostilo se kolem mě ticho tak husté, že mě ovinulo jako plášť.

Rhys se ani nehnul ze svého místa v rohu. Byli jsme tady sami, ale jeho oči neustále těkaly po místnosti, jako by čekal, že zpoza příbytku pro kočky každou chvíli vyskočí vrah.

„Není to vyčerpávající?“ Poškrábala jsem za ušima Meadow, nejnovější kočku v útulku.

„Co?“

„Mít se pořád na pozoru.“ Neustále bdělý, pátrající po nebezpečí. Byla to jeho práce, ale nikdy jsem Rhyse neviděla odpočívat, ani když jsme byli doma jenom sami dva.

„Ne.“

„Víte, že můžete odpovídat víc než jedním slovem, že ano?“

„Ano.“

Byl nemožný.

„Díkybohu, že tady mám tebe, zlatíčko,“ řekla jsem Meadow. „Aspoň s tebou si můžu trochu popovídat.“

Kočka souhlasně zamňoukala a já jsem se usmála. Přisahám, že kočky jsou občas chytřejší než lidi.

Následovalo další dlouhé ticho, než mě Rhys překvapil otázkou. „Proč vlastně dobrovolničíte v útulku pro zvířata?“

Byla jsem tak překvapená tím, že sám inicioval konverzaci, která nijak nesouvisela s bezpečností, že jsem přestala hladit kočku. Meadow znovu zamňoukala, tentokrát na protest.

Zase jsem se s ní začala mazlit a zvažovala přitom, kolik toho mám Rhysovi prozradit. Nakonec jsem se rozhodla pro jednoduchou odpověď. „Mám ráda zvířata, proto pracuju v útulku pro zvířata.“

„Hmm.“

V jeho hlase bylo tolik skepse, že jsem ztuhla. „Proč se ptáte?“

Rhys pokrčil rameny. „Prostě mi to nepřipadá jako věc, kterou byste ráda dělala ve svém volném čase.“

Nemusela jsem se ptát, co bych podle něj měla dělat ve svém volném čase. Většina lidí se na mě jen podívala a začala něco předpokládat na základě mého vzhledu a původu. Jistě, něco z toho byla pravda. Nakupování a večírky mě bavily stejně jako každou jinou holku, ale to neznamenal, že by mě nezajímaly i jiné věci.

„Fascinuje mě, kolik toho víte o mé osobnosti, když mě znáte teprve měsíc,“ pronesla jsem chladně.

„Udělal jsem si průzkum, princezno.“ Byl to jediný způsob, jak mi Rhys říkal. Odmítal mě oslovovat *Vaše Výsosti* nebo křestním jménem. Já jsem mu zase odmítala říkat jinak než pane Larsene. Nebyla jsem si jistá, čeho tím chci dosáhnout, protože nikdy nedal najevo, že by mu to vadilo, ale uspokojovalo to jakousi malichernou stránku mé osobnosti. „Vím toho o vás víc, než si myslíte.“

„Ale zjevně nevíte, proč pracuju jako dobrovolnice v útulku pro zvířata. Takže byste měl evidentně zdokonalit své pátrací schopnosti.“

Šlehl po mně pohledem ocelově šedých očí a já bych přísahala, že jsem v nich zahlédla náznak pobavení, i když jen na chvíli. „Zásah.“ Chvíli váhal a pak zdráhavě dodal: „Jste jiná, než jsem čekal.“

„Proč? Protože nejsem povrchní a nafoukaná?“ řekla jsem chladně, neboť mě jeho slova nečekaně zasáhla.

„Nikdy jsem neřekl, že jste povrchní a nafoukaná.“

„Naznačil jste to.“

Rhys se ušklíbl. „Nejste první člen královské rodiny, kterého střežím,“ řekl. „Nejste dokonce ani třetí, ani čtvrtá. Všichni se chovali podobně a já jsem čekal, že se budete chovat taky tak. Ale vy nejste...“

Povytáhla jsem obočí. „Co nejsem...?“

Po tváři mu přelétl drobný úsměv tak rychle, že jsem ho málem přehlédla. „Nejste povrchní ani nafoukaná.“

Nemohla jsem si pomoci. Musela jsem se začít smát.

Smála jsem se *nahlas* něčemu, co řekl Rhys Larsen. Myslela jsem si, že to by dřív zamrzlo peklo.

„Moje máma byla velkou milovnicí zvířat,“ prohlásila jsem a překvapila tím sama sebe. Neměla jsem v plánu mluvit s Rhysem o své matce, ale najednou jsem měla pocit, že musím využít toho vzácně vstřícného okamžiku v našem normálně nepřátelském vztahu. „A to jsem po ní zdělila. Jenže palác nepovoluje domácí mazlíčky. Takže jediný způsob, jak se můžu pravidelně stýkat se zvířaty, je dobrovolnictví v útulcích.“ Napřáhla jsem ruku a usmála se, když Meadow udělala totéž, jako by mi dávala pac. „Baví mě to, ale taky to dělám kvůli...“ Hledala jsem ta správná slova. „Cítím se tak blíž k mámě. Láska ke zvířatům je něco, co jsme sdílely jen my dvě. Zbytek rodiny má taky rád zvířata, ale ne tak jako my.“

Nevěděla jsem, co mě vedlo k mému doznání. Bylo to proto, že jsem mu chtěla dokázat, že to ode mě není

PR trik? Ale proč by mi vůbec mělo záležet na tom, co si o mně Rhys myslí?

Možná jsem jen potřebovala mluvit o mámě s někým, kdo ji neznal. V Athenbergu jsem se o ní nemohla zmínit, aniž by mě lidé zahrnovali lítostivými pohledy, ale Rhys zůstal klidný a nevzrušený jako vždy.

„Rozumím,“ řekl jen.

Jedno prosté slovo, a přesto jako by ukonejšilo tu část mého já, o níž jsem ani nevěděla, že potřebuje ukonejšit.

Naše pohledy se setkaly a vzduch kolem nás zhoustl.

Jeho oči byly temné, tajemné a pronikavé. Rhys měl ten druh očí, které člověku nahlížely přímo do duše a svlékaly ho z vrstev složitých lží, aby se dostaly až k ošklivým pravdám pod nimi.

Kolik z mých pravd mohl vidět? Spatřil pod mou maskou tu dívku, která si s sebou desítky let nesla těžké břímě, o něž se bála podělit, tu, která zabila...

„Pane! Naplácejte mi, pane!“ Leather si vybral tento okamžik k tomu, aby vypustil jeden ze svých notoricky nepatřičných výlevů. „Prosím, naplácejte mi!“

Kouzlo důvěrné chvíle bylo pryč.

Rhys odvrátil pohled a já jsem se podívala do země. Zalapala jsem po dechu ve směsici úlevy a zklamání.

„Pane...“ Leather ztichl, když ho Rhys zpražil pohledem. Pták si načechrál peří a začal poskakovat v kleci, než upadl do nervózního ticha.

„Gratuluju,“ řekla jsem a snažila se znít nenuceně. „Možná jste první člověk, kterému se ho podařilo umlčet. Měl byste si ho adoptovat.“

„Cože? To kurva ani omylem. Nemám rád sprostý zvířata.“

Chvíli jsme zírali jeden na druhého, než mi uniklo tiché zachichotání a železná opona, která mu zakrýva-

la oči, se zvedla natolik, abych zahlédla další záblesk smíchu.

Po zbytek mé směny jsme spolu už nemluvili. Atmosféra mezi námi se však zlepšila natolik, že jsem přesvědčila sama sebe, že bychom s Rhysem mohli mít funkční pracovní vztah.

Nebyla jsem si jistá, jestli to byl optimismus, nebo klam, ale můj mozek se vždycky chytal i toho nejmenšího důkazu, že jsou věci v pořádku. Pomáhalo mi to vyrovnat se s nepříjemnými pocity.

Vítr mě štípal do holé kůže na tváři i na krku, když jsme po směně společně kráčeli domů. S Rhysem jsme se chvíli dohadovali, jestli půjdeme pěšky, nebo pojedeme autem. Ale nakonec i on musel uznat, že je hloupost jezdit autem, když bydlím tak blízko.

„Těšíte se do Eldorru?“ zeptala jsem se. Chystali jsme se do Athenbergu na zimní prázdniny a Rhys se zmínil, že to bude jeho první návštěva této země.

Doufala jsem, že navážeme na naše dřívější záblesky přátelství, ale to jsem Rhyse špatně odhadla, protože jeho vstřícnost byla u konce rychleji než domácí večírek, na který někdo zavolal poldy.

„Já tam nejedu na prázdniny, princezno.“ Řekl to stejným tónem, jako bych ho nutila, aby jel do věžeňského tábora, a ne na místo, které cestovatelský časopis *Travel + Leisure* označil za deváté nejhezčí město na světě.

„Já vím, že tam nejedete na prázdniny.“ Snažila jsem se neznít podrážděně, ovšem moc se mi to nedařilo. „Ale budete mít volný...“

Vzduchem se rozlehl vysoký zvuk kvílení pneumatik. Můj mozek ty ostré tóny nedokázal zpracovat, protože se všechno odehrálo moc rychle. Rhys mě zatlačil do přilehlé uličky, přitiskl mě ke zdi a zakryl mě svým tělem, přičemž ještě stačil vytasit pistoli.

Pulz se mi rozběhl na nejvyšší obrátky, jednak z náhlého nárůstu napětí, jednak z toho, že jsem se zničehonic ocitla v jeho těsné blízkosti. Z každého póru jeho velké, svalnaté postavy, která se kolem mě omotala jako kokon, vyzařovalo horko a napětí, zatímco kolem nás projelo auto, z jehož pootevřených oken zněla hlasitá hudba a smích.

Rhysovo srdce mi bušilo do lopatek. Zůstali jsme tam stát ještě dlouho poté, co hudba utichla, a jediné, co jsme slyšeli, byl náš těžký dech.

„Pane Larsene,“ promluvila jsem tiše. „Myslím, že jsme v pořádku.“

Nepohnul se. Byla jsem uvězněná mezi ním a stěnou z cihel, dvěma pevnými zdmi, které mě chránily před světem. Jednu ruku opřel o zeď vedle mé hlavy a zůstal stát tak blízko, že jsem na sobě cítila každý obrys jeho těla.

Uplynul další dlouhý okamžik, než Rhys vrátil zbraň zpátky do pouzdra a podíval se na mě.

„Určitě jste v pořádku?“ Jeho hlas byl hluboký a chraplavý a jeho oči jako by pátraly po mém těle po zraněních, i když se mi zjevně nic nestalo.

„Jistě. To auto prostě jen moc rychle odbočilo, to je všechno.“ Nervózně jsem se zasmála. V jeho pevném objetí jsem se začínala potit. „Mnohem víc mě vylekalo, jak jste mě odtáhl do téhle uličky.“

„Proto bychom měli jezdit autem.“ Když o krok ustoupil, teplo jeho těla vystřídal chladný vzduch. Otrásla jsem se a zalitovala, že jsem si dnes nevzala silnější svetr. Najednou mi byla zima. „Jste úplně nechráněná, když se takhle procházíte. Mohlo se jednat o útok z projíždějícího vozidla.“

Málem jsem se při té představě rozesmála. „To si nemyslím. To se spíš kočky naučí létat, než by se ně-

kdo v Hazelburgu pokusil dopustit zločinu.“ Bylo to jedno z nejbezpečnějších měst v zemi a většina místních studentů ani nevlastnila auto.

Na Rhyse moje přirovnání neudělalo žádný dojem. „Kolikrát vám to mám říkat? Všechno je jednou poprvé. Odteď už žádné chození pěšky do útulku a z útulku.“

„Vždyť se nic nestalo. Přeháníte,“ řekla jsem a moje rozmrzelost se vrátila v plné síle.

Jeho výraz se změnil. „Je mým *úkolem* myslet na všechno, co by se mohlo zvrtnout. Jestli se vám to nelíbí, vyhoďte mě. Ale do té doby budete v zájmu své vlastní bezpečnosti dělat všechno, co uznám za vhodné, jak jsem vám koneckonců řekl už první den.“

Jakákoli stopa po našem příměří z útulku byla pryč. Přála jsem si, abych ho *mohla* vyhodit, ale neměla jsem právo rozhodovat o personálních věcech. Kromě toho neexistoval žádný důvod, proč se Rhyse zbavit, kromě toho, že jsme spolu nevycházeli.

Ještě před chvílí jsem si byla tak jistá, že naše interakce v útulku znamenala začátek nové fáze našeho vztahu. Ale s Rhysem to bylo jeden krok vpřed a dva kroky zpátky.

Představila jsem si, jak spolu budeme sedět v letadle do Athenbergu dlouhé hodiny v ledovém tichu, a musela jsem se ušklíbnout.

Tohle budou zatraceně *dlouhé* vánoční prázdniny.

4. KAPITOLA

Rhys / Bridget

Rhys

S BRIDGET JSME DORAZILI DO ATHENBERGU, hlavního města Eldorry, čtyři dny poté, co moje nařízení o zá-
kazu chození pěšky otevřelo druhou frontu naší probí-
hající studené války. Náš vztah byl ledovější než zimní
koupel v ruské řece a cesta letadlem byla nekonečná,
ale mně to bylo fuk.

K tomu, abych mohl dělat svou práci, jsem nepotře-
boval, aby mě měla ráda.

Rozhlížel jsem se po téměř prázdném Národním hřbi-
tově ve městě a naslouchal strašidelnému vytí větru,
který hvízdal mezi holými stromy. Venku byla ukrut-
ná zima, která se do mě zakusovala navzdory několika
vrstvám oblečení a pronikala mi hluboko do kostí.

Dnes byl první víceméně volný den v Bridgetině
rozvrhu od té doby, co jsme přistáli, a ona mě šokovala
tím, že ho chtěla strávit na hřbitově.

Když jsem ale uviděl proč, pochopil jsem.

Udržoval jsem uctivou vzdálenost od místa, kde kle-
čela před dvěma náhrobky, ale pořád jsem byl dost
blízko na to, abych viděl jména vyrytá na nich.

Josefine von Ascheberg. Frederik von Ascheberg.
Její rodiče.

Bylo mi deset let, když korunní princezna Josefine zemřela při porodu. Vzpomínal jsem si, že jsem tenkrát viděl fotografie zesnulé princezny v časopisech i na televizní obrazovce po celé týdny. Princ Frederik zemřel o několik let později při autonehodě.

S Bridget jsme nebyli žádní kamarádi. Zatraceně, většinou jsme se k sobě ani nechovali přátelsky. To však nezabránilo tomu, abych nepocítil bodnutí u srdce, když jsem viděl smutek v její tváři a slyšel, jak něco šeptá u hrobů svých rodičů.

Bridget si odhrnula pramen vlasů z tváře a její smutný výraz se rozplynul v drobném úsměvu, když řekla něco dalšího. Málokdy mě zajímalo, co lidé dělají a říkají ve svém osobním životě, ale teď jsem si skoro přál být dost blízko, abych slyšel, co ji rozesmálo.

Když mi zapípal telefon, uvítal jsem rozptýlení od svých znepokojivých myšlenek. Dokud jsem neviděl zprávu.

Christian: To jméno ti můžu poslat za pár minut.

Já: Ne, nech to být.

Objevila se další zpráva, ale já jsem si telefon strčil do kapsy, aniž bych si ji přečetl.

Cítil jsem se podrážděně.

Christian byl neodbytný bastard, který se vyžíval v tom, že se hrabal v minulosti jiných lidí. Otravoval mě od té doby, co se dozvěděl, že strávím zimní svátky v Eldoře. Věděl o mých osobních potížích s tou zemí, a kdyby nebyl mým šéfem a nejbližší k tomu, co bych nazval přítelem, už dávno bych mu dal pěstí.

Řekl jsem mu, že to jméno nechci znát, a myslel

jsem to vážně. Přežil jsem jednatřicet let, aniž bych ho znal. Můžu bez něj žít dalších jednatřicet let, nebo jak dlouho to bude ještě trvat, než natáhnou bačkory.

Vrátil jsem svou pozornost k Bridget právě ve chvíli, kdy se někde blízko ozvalo zapraskání větvičky, následované tichým cvaknutím fotoaparátu.

Trhnul jsem hlavou a z mého hrdla se vydralo tiché zavrčení, když jsem zaznamenal, že za nedalekým náhrobkem vykukuje chomáč světlých vlasů.

Zasraní paparazziové.

Ten zmrď za náhrobkem vyjel a pokusil se utéct, když si uvědomil, že byl přistižen při činu, ale já jsem byl rychlejší. Skočil jsem po něm a chytil ho za bundu, takže se nedostal daleko.

Koutkem oka jsem zahlédl, jak se Bridget zvedla ze země a tvářila se ustaraně.

„Dej mi ten foťák,“ podařilo se mi říct klidným hlasem, i když ve mně bublal vztek. Paparazziové byli nevyhnutelným zlem, když člověk střežil vysoce postavené lidi, ale byl rozdíl mezi focením někoho při jídle a nakupování a tím, když se člověku vtírali do soukromí.

Bridget chtěla navštívit *hroby* svých rodičů, proboha, a tenhle šmejd měl tu drzost takovou chvíli narušit.

„Ani náhodou,“ odtušil paparazzi. „Tohle je svobodná země a princezna Bridget je veřejná osobnost. Můžu...“

Nečekal jsem, až dokončí větu. Vytrhl jsem mu foťák z ruky, hodil ho na zem a rozšlapal ho botami.

Nesnášel jsem, když jsem si musel o něco říkat dvakrát.

Vyjel na protest. „To byl foťák za pět tisíc dolarů!“

„Můžeš považovat za štěstí, že máš rozbitej jenom foťák.“ Pustil jsem jeho bundu a uhladil ji, což byla spíš hrozba než zdvořilost. „Máš pět vteřin na to, abys mi zmizel z očí, než si to rozmyslím.“

Paparazzi byl rozzuřený, ale nebyl hloupý. O dvě vteřiny později zmizel mezi stromy a zanechal tady po sobě jen kusy ted' už nepoužitelného fotoaparátu na zemi. Minutu nato jsem uslyšel zvuk motoru a auta odjíždějícího z parkoviště.

„Poznala jsem ho. Je z National Express.“ Bridget přistoupila ke mně a zdálo se, že ji poslední vývoj událostí vůbec nepřekvapil. „Nejodpornější bulvár. Po tom, co jste udělal s jeho foťákem, ted' nejspíš o mně napíšíou článek, že jsem se přidala k nějakému satanistickému spolku, nebo tak něco.“

Odfkl jsem si. „Zasloužil si to. Nemůžu vystát lidi, kteří nerespektují soukromí ostatních.“

Na tváři se jí mihl drobný úsměv, první, který mi věnovala za posledních několik dní. „Je to paparazzi. Je to jeho práce narušovat soukromí ostatních.“

„Zatraceně, ale ne na hřbitově.“

„Jsem na to zvyklá. Pokud nejsem v paláci, neustále mi hrozí, že mě někde vyfotí a dají to do novin.“ Znělo to rezignovaně. „Ale díky, že jste se o to postaral, i když váš způsob byl o něco agresivnější, než bych vám doporučila.“ Náznak smutku v jejích očích zůstal a já znovu pocítil to zvláštní bodnutí v hrudi. Možná to bylo proto, že jsem se ztotožňoval se zdrojem jejího smutku – s pocitem, že jsem na světě úplně sám, bez těch dvou lidí po mém boku, kteří by mě bezpodmínečně milovali.

Nikdy jsem nezažil rodičovskou lásku, takže navzdory stopě, kterou to ve mně zanechalo, jsem nevěděl, o co přicházím. Bridget to zažila, alespoň z otcovy strany. Představoval jsem si, že ta ztráta pro ni musí být mnohem větší.

Nejsi tu od toho, aby ses dojímal, vole. Máš ji hlídat. A to je všechno. Nezáleželo na tom, jak byla krás-

ná a jak moc jsem toužil rozptýlit ten smutek, který ji zahaloval.

Nebylo mým úkolem, aby se cítila lépe.

Ustoupil jsem o krok. „Jste připravená? Můžeme tady ještě zůstat, jestli chcete, ale za hodinu máte nějakou akci.“

„Ne, jsem připravená. Jen jsem chtěla popřát rodičům hezké Vánoce a dát jim vědět o tom, co se děje v mém životě.“ Bridget si zastrčila pramen vlasů za ucho a už se zase tvářila sebevědomě. „Já vím, že to zní hloupě, ale je to taková moje tradice. Mám pocit, že mi naslouchají...“ Odmlčela se. „Jak jsem řekla, je to hloupost.“

„Není to hloupost.“ V hrudi jsem cítil napětí, které mě začalo dusit vzpomínkami, na něž bych nejraději zapomněl. „Dělám to samé se svými bývalými kamarády z armády.“ Každopádně s těmi, kteří jsou pohřbeni ve Washingtonu, ačkoli jsem se snažil dostat i na jiná místa, pokud to bylo možné.

To kvůli mně byli mrtví. Projevit jim úctu bylo to nejmenší, co jsem mohl udělat.

„Pořád jste v kontaktu se svými přáteli z armády?“ zeptala se Bridget, zatímco jsme šli k východu.

Dával jsem pozor, jestli se neobjeví další paparazzi nebo nějaký jiný zmrld, ale kromě nás a přízraků z minulosti tu nikdo jiný nebyl.

„S některými. Ne tak často, jak bych si přál.“

Moje jednotka byla jako moje rodina. Ale po tom, co se stalo, bylo pro přeživší příliš těžké udržovat kontakt. Jeden druhému jsme byli připomínkou toho, co jsme ztratili.

Jediný člověk, se kterým jsem udržoval pravidelný kontakt, byl bývalý velitel z mých začátků v armádě.

„Co vás přimělo odejít z armády?“ Bridget zabořila ruce hlouběji do kapes kabátu a já odolával nutkání